

Hồi thứ sáu mươi hai

Bị Quân Công, Anh Hùng Thất Bại

Người thứ nhất nói:
- Di thôi Bên kia đã báo hiệu cảnh giác rồi.

Người thứ hai nói:

- Hồi ơi! Giả tử họ chịu bán thì tiểu đệ trả bức họa kia một trăm lạng. Thật là bức họa tuyệt mỹ.

Người thứ nhất nói:

- Hãy biết thế! Để sáng mai sẽ tới thương lượng với họ.

Bây giờ đi viện trợ là khẩn cấp. Huống chi cô gái trong tranh xinh đẹp như thế, mua được tranh về cần phải đề phòng cái bệnh tương tư.

Sau đó bên ngoài trở lại yên tĩnh. Phùng Thúy Lam chờ một lúc nữa, nhận định ra hai người kia đã bỏ đi rồi. Nàng đứng dậy đi tới bên cửa sổ nghĩ thầm:

- Nghe cuộc đối thoại thì hai người này đều là người đứng đắn. Các nhân vật hắc đạo tà phái hễ coi thích mắt là toan bài chiếm đoạt. Đằng này họ định thương nghị trả giá rất đắt.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ, ngón tay đã chọc thủng một lỗ. Nàng ghé mắt nhìn ra ngoài không thấy bóng người. Bất giác nàng cười thầm tự nhủ:

- Giả sử sáng mai họ đến tìm chủ nhân tòa nhà này thương nghị mua tranh thì chủ nhân ngo ngác không biết nói làm sao?

Kim Cung Hữu vẫn cầm cúi vẽ. Gã hạ bút lúc mau lúc chậm.

Phùng Thúy Lam chuyển đến sau lưng gã thò đầu ra nhìn thì thấy trên mặt giấy xuất hiện một cô gái lỏa thể, mặt mũi giống nàng như đúc. Các bộ phận trong người rất cân xứng.

Phùng Thúy Lam xem kỹ hồi lâu. Đột nhiên nàng phát giác hình cô gái trong bức vẽ chẳng những xinh đẹp và linh động vô cùng mà còn khiến cho người ta có cảm giác thực sự nữa. Nói một cách khác là những nét cong lên xuống trong bức vẽ trông như thật khiến cho người ta cảm giác như sờ vào thân thể người khác.

Do đó Phùng Thúy Lam không khỏi liên tưởng đến mình đã bị gã sờ vào bộ phận trước ngực. Bất giác nàng đỏ mặt lên.

Phùng Thúy Lam cực lực trấn tĩnh tâm thần, đặc biệt giữ địa vị khách quan, nhận ra dung mạo kiều mỹ, thân thể hấp dẫn, rất khả ái, dù có đụng chạm vào thật mà cũng không nảy ý niệm dâm tà.

Đột nhiên nàng tỉnh lại nghĩ thầm:

- Phải rồi! Ngày trước gia gia đã cho coi bức dâm họa trong bảo khố, cũng chỉ là phân biệt nhau ở một điểm rất vi diệu. Đến ta là con gái mà còn thấy cảm giác khác trước.

Kim Cung Hữu gác bút thở phào một cái rồi nói:

- Chỉ còn một chút bối cảnh nữa là xong.

Phùng Thúy Lam liền đưa ra câu hỏi:

- Bức họa này so với những bức “Khỏa nữ bi hý đồ” của những tay danh họa có khác nhau ở chỗ nào không?

Kim Cung Hữu trở mặt lên đáp:

- Khác hẳn chứ! Không giống nhau chút nào. Chỉ cần người hiểu cách thẩm mỹ là vừa ngó tới đã nhận ra ngay cái đẹp ở đây không làm cho người ta nảy lòng dâm dật. Dĩ nhiên hạng người dâm tà thì không thể nhìn được đến chỗ chân mỹ của bức họa.

Phùng Thúy Lam rất đổi vui mừng vì lời giải thích của Kim Cung Hữu hợp với tâm tư của nàng. Đồng thời nàng không khỏi kinh dị và đột nhiên cảm thấy mình hiểu rõ tâm trạng của tay thần họa này.

Kim Cung Hữu nói:

- Từ nay tại hạ không vẽ những bức họa này nữa.

Giọng nói của gã lộ vẻ cảm khái.

Phùng Thúy Lam hỏi:

- Phải chăng người rất thỏa mãn về bức vẽ này?

Kim Cung Hữu gật đầu, khước mắt đầy vẻ cảm kích.

Gã cảm kích vì biết rằng Phùng Thúy Lam đã hiểu tâm tình của gã.

Phùng Thúy Lam lại hỏi:

- Người quyết định như thế cũng phải để ta khỏi có nhiều bức họa khỏa thân lưu truyền trên thế gian đáng tránh khỏi những người thưởng thức bằng luận điệu không đứng đắn. Có đúng thế không?

Kim Cung Hữu cười đáp:

- Cô nương hãy yên tâm. Chưa nói đến chuyện tại hạ chẳng thể nào vẽ đẹp hơn được bức họa này, mà còn nhất định không động bút nữa. Dù tại hạ có vẽ lại cũng không chịu lưu truyền những bức họa này trong trần tục.

Phùng Thúy Lam hỏi hộp hỏi:

- Vậy người xử trí bức họa này ra làm sao?

Kim Cung Hữu đáp:

- Tại hạ thưởng ngoạn no nê rồi đem đốt nó đi.

Dùng Thúy Lam nói:

- Cử động đó tuy tao nhã tuyệt vời, nhưng tốn bao nhiêu tâm huyết mà đốt đi há chẳng đáng tiếc.

Kim Cung Hữu hỏi:

- Người trong bức họa là cô nương. Chẳng lẽ cô nương chịu để cho con mắt phàm tục làm như bản chẳng? Cô nương hãy tưởng tượng kẻ phàm phu tục tử mà coi bức họa này thì trong lòng chúng nảy ra quan niệm thế nào?

Dùng Thúy Lam đáp:

- Biết đâu mà lo đến tư tưởng của nhiều người. Họ nghĩ thế nào mặc họ. Nếu ta còn lo về điểm này chẳng hóa ra tâm linh mình bị câu thúc ư?

Kim Cung Hữu nói:

- Phải rồi! Cô nương nói rất có lý!

Dùng Thúy Lam chỉ cười chứ không nói gì nữa.

Kim Cung Hữu lại nói:

- Tại hạ cảm thấy mình thật là kỳ quái. Kiến giải của cô nương cao xa hơn nhiều. Xin cô nương tha thứ cho tại hạ hỏi một câu: Dường như cô nương không phải là người phàm tục?

Dùng Thúy Lam đáp:

- Ta nói thật cho người hay: Đạo lý này cũng giống như võ công. Ta thành tâm rèn luyện kiếm đạo, thường thường cũng suy nghĩ ra nhiều vấn đề. Tỷ như ta nghiên luyện một bản kiếm kinh rất trân quý. Có lúc ta tự hỏi: Mình luyện xong rồi có nên hủy nó đi không? Mình mà hủy đi thì khắp thiên hạ quyết không còn ai thắng nổi nữa. Cả môn kiếm đó từ đây sẽ mai một.

Kim Cung Hữu vui vẻ cười đáp:

- Theo ý kiến vừa rồi của cô nương, chắc cô không phá hủy kiếm kinh. Có thể mới phải. Đã là môn tuyệt nghệ thì nên vĩnh viễn lưu truyền cho hậu thế.

Dùng Thúy Lam đáp:

- Chính ta cũng có tâm lý như vậy.

Rồi hai người nhìn nhau mà cười.

Trời mới bình minh, hai người thu lấy bức vẽ lên rời căn lầu rồi ra khỏi Tru tiên trấn.

Nhắc lại A Liệt ra ngoài dự địch, thành công một cách phi thường vì y vừa động thủ, bao nhiêu cao thủ Cực Lạc giáo kéo hết ra.

Chàng nhận thấy có mặt Cực lạc giáo chủ Lý thiên Đông, Liễu Phiêu Hương, Dư Thái Can, Quần đại sư. Ngoài ra còn hai người che mặt mà chàng chưa gặp qua.

Dĩ nhiên bọn Lý Thiên Đông cũng đều che mặt, chỉ có Liễu Phiêu Hương là ở ngoài thể lệ đó. Nhưng chàng có thể nhận ra Lý Thiên Đông đứng là Cái bang bang chúa Lục Minh Vũ.

Những người động thủ với A Liệt là Quân đại sư, Dư Thái Can và một người che mặt. Chúng đều là cao thủ bậc nhất, nhưng A Liệt cũng đủ đối phó, chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Nguyên A Liệt lúc động thủ đã tính trước trong bụng về hai điểm trọng yếu. Một là đem hết sức phô trương thanh thế để Phùng Thúy Lam chạy thoát. Hai là chàng biết chắc tất có đòn bị đối phương đánh trúng. Đó là một điều không thể tránh khỏi. Chàng không suy nghĩ gì nữa, chỉ mong mình phản kích đắc thắng.

A Liệt liền chuyển thế công chớ không chịu quay về thế thủ, lại thường dùng thủ pháp đánh cho hai bên cùng chết. Do đó chàng đưa ra những chiêu thức tuyệt diệu để bắt buộc bên địch phải lùi dần. Đồng thời chí phấn đấu của chàng lên cao tột độ, trong lòng không còn điều úy kỵ, phóng tay công kích. Chàng phản ứng cũng mau lẹ vô cùng. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã bứt bách ba tay cao thủ phải lùi xa không tiến gần vào được.

Bên này Lục Minh Vũ bỏ hết mọi việc tập trung lực lượng để đối phó với A Liệt. Hắn quyết chí thu thập chàng xong mới tính chuyện khác.

Cuộc chiến khủng khiếp này khiến cho bọn người bên Lục Minh Vũ phải lắc đầu lè lưỡi. Ai nấy vô cùng kinh hãi!

Nguyên A Liệt đã nhất tâm quyết đấu nên tuy chàng phải địch với ba tay cao thủ mà vẫn luôn luôn ra chiêu phản kích, chứ không chịu đỡ gạt.

Không phải chàng chỉ liều mạng là nhất định thắng cuộc, mà còn thân thủ linh mãnh, chưởng lực trầm trọng mới có thể khiến đối phương phải rụt rè e sợ, không dám cùng chàng trao đổi chiêu thức. Giả tỷ hai bên mà ăn miếng trả miếng thì những tay cao thủ Cực Lạc giáo tất phải thất bại.

Lục Minh Vũ tuy đã đánh quen trăm trận biết nhiều hiểu rộng, mà hắn theo dõi cuộc chiến hồi lâu vẫn không nhận ra được chàng thiếu niên này thuộc về gia số, môn phái nào.

Vả lại, A Liệt trước đã biểu diễn không sợ khí giới đột kích nên Lục Minh Vũ không dám mạo hiểm ra tay, chỉ chú tâm theo dõi để nghĩ phương pháp thủ thắng.

Sau một lát nữa, bốn mặt đột nhiên báo tin cảnh giác, tỏ ra cường địch không phải chỉ có một người xâm phạm bí cung. Lục Minh Vũ chấn động tâm thần, chân tay luống cuống.

Chẳng phải hắn không nghĩ được cách ứng biến. Hắn đã tính hiện giờ có hai đường đối phó, nhưng trong lúc nhất thời không biết nên theo đường nào cho có lợi hơn.

Một là hắn dẫn mọi người lập tức xuống đường hầm trốn đi. Hai là đem toàn lực hạ A Liệt rồi sẽ đối phó với bọn cường địch khác.

Dù sao Lục Minh Vũ vẫn lả tay kiêu hùng, quyết đoán. Chớp mắt hắn nhất định theo đường lối thứ hai. Lập tức hắn tiến vào trường đấu cất tiếng lạnh lùng nói :

- Các vị hương chủ chớ có nói tay. Cần phải bắt hay giết thẳng lối này mới trừ tuyệt được mối lo về sau.

Câu này vừa nói đã tỏ ra hắn tham dự vào cuộc vây đánh, khiến bọn thuộc hạ không dám tính chuyện rút lui.

Λ Liệt không nghe thấy lời nói của Lục Minh Vũ vì chàng để hết tâm thần chống đối bốn mặt tám phương còn chưa đủ thì khi nào lại để ý đến chuyện bên ngoài.

Lục Minh Vũ đột nhiên sấn vào vòng chiến, phóng ra liền hai chưởng.

Λ Liệt nghiêng mình tránh khỏi phát chưởng thứ nhất. Đến phát thứ hai chàng đã xoay lại để phòng quyền phản kích.

Bình một tiếng! Quyền chưởng đụng nhau bật lên tiếng vang rùng rợn.

Cuộc tiếp chiến thẳng thắn này, Λ Liệt bị một luồng chưởng lực vừa cương vừa nhu hất lùi lại ba bốn bước. Do đó mông chàng bị trúng một cước.

Phát cước là của Quân đại sư phóng ra, thoái lực nặng như núi, có thể hất phiến đá lớn hàng trăm cân bay xa mấy trượng.

Λ Liệt tuy không thấy đau đớn và không bị thương, nhưng không chống nổi luồng lực đạo ghê gớm cũng là kém thế. Chàng lại xông về phía trước phản kích.

Một người che mặt kịp thời tấn công vào mé bên. Thanh trường đao chuyển tới nhanh như chớp. Đao quang lấp loáng. Mũi đao đã rạch một đường dưới nách Λ Liệt.

Bộ vị này tuy bị thương cũng không đến nỗi trí mạng, nhưng chỉ ở trong tình trạng bình thường mà thôi. Còn ở dưới làn đao của những tay cao thủ hạng nhất thì bất cứ chỗ nào trong người cũng có thể nguy hại.

Ngoài ra dưới nách là một phương vị công lực khó luyện được cho tới nơi. Da dẻ mũi đao sắc nhọn do thủ pháp mau lẹ đâm tới thì đến người thân thể cường kiện cũng bị rạch vào sâu một cách dễ dàng.

Λ Liệt không tự chủ được, đang xông về phía trước, chẳng tài nào tránh kịp. Chỗ mũi đao rạch vào áo bị rách tan, nhưng máu tươi không thấy chảy ra.

Dư Thái Can từ mé bên kia xông lại, vung thiết trượng rít lên vù vù giáng xuống đầu chàng, khí thế cực kỳ mãnh liệt.

Λ Liệt thét lên một tiếng, hơi nghiêng đầu đi đồng thời vung chưởng quét ngang.

Dư Thái Can đã để phòng chàng phản kích. Nhưng hắn cho là chàng có liều mạng trả đòn cũng còn chậm hơn thế trượng của mình, nên vẫn không thay đổi chiêu thức.

Ầm một tiếng rùng rợn! Thiết trượng đánh trúng vai A Liệt như đụng phải phiến đá rắn. Cây thiết trượng hắt ngược lại khiến cho hổ khẩu tay hắn nóng ran.

Lúc này A Liệt phóng chưởng nhanh như điện chớp đánh tới.

Bình một tiếng! Chàng đã đánh trúng ngực Dư Thái Can.

Dư Thái Can rên lên một tiếng, người hắn bắn ra xa hơn trượng rồi té xuống đất. Hiển nhiên hắn đã bị thương rất nặng. Dù hắn không chết cũng chẳng thể chiến đấu được nữa.

Liễu Phiêu Hương thấy A Liệt trúng luôn ba đòn mà còn đả

thương được một người thì kinh hãi vô cùng. Nhưng đồng thời lòng mụ cũng chớm nở một nguyện vọng bí mật.

Lục Minh Vũ nhảy xô tới gần A Liệt. Hắn vung tay mặt lúc chưởng lúc chỉ ra chiêu tấn công mãnh liệt.

A Liệt vung song quyền nhưng Lục Minh Vũ đã nhận ra chỗ sơ hở liền thi triển môn tuyệt học nhoài mình tấn công. Thủ pháp của hắn tinh kỳ ảo diệu thiên hạ vô song.

Thoi quyền của A Liệt đánh không trúng đối phương, đành phải liều mạng đỡ gạt.

Miệng chàng lớn tiếng thóa mạ :

- Lục Minh Vũ! Ngươi là kẻ tồi bại đệ nhất thiên hạ.

Lục Minh Vũ đột nhiên lùi lại hai bước, lạnh lùng hỏi:

- Ai là Lục Minh Vũ?

A Liệt đáp :

- Ngươi chớ còn ai?

Lục Minh Vũ ngửa mặt lên trời cười nói :

- Được lắm! Ta cho ngươi coi đây.

Hắn giơ tay lên kéo tấm khăn che mặt để lộ chân tướng.

A Liệt không khỏi sửng sốt. Nguyên diện mạo người này rất thanh tú chứ không phải Lục Minh Vũ.

Giữa lúc chàng ngơ ngác đối phương xông vào như quỷ mị phóng chỉ đâm liền.

A Liệt không biết đâu mà phòng phạm con người hiểm trá này. Chàng trúng chỉ ngã lăn xuống đất.

Người kia liền cười rộ nói :

- Này ông bạn! Bản nhân là Lý Thiên Đông. Có điều bây giờ ta nói cho ngươi hay cũng bằng vô dụng.

Quần đại sư nói tiếp :

- Gã này không sợ đao kiếm. Tưởng phải dùng lửa nóng để đốt gã.

Dư Thái Can nằm cách đó chừng hơn trượng rên rỉ mà chẳng ai buồn ngó tới.

Lý Thiên Đông nói :

- Bất tất phải dùng lửa nóng. Gã đã bị điểm huyết không còn sức kháng cự nữa.

Liễu Phiêu Hương rút Liễu điệp song đao ra nhảy đến bên A Liệt.

Quản đại sư gục :

- Điểm lẹ đi! Cường địch đã đến bên ngoài. Nếu để chậm e rằng lỡ việc.

Lý Thiên Đông gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Liễu Phiêu Hương đột nhiên ngảnh đầu ra nhìn Lý Thiên Đông nở một nụ cười quyến rũ nói :

- Khải bẩm giáo chủ! Tiệp thiệp hoàn toàn phụ trách vụ này để thu phục thằng lỏi.

Lý Thiên Đông ồ lên một tiếng. Khóe mắt hấn lộ vẻ không bằng lòng.

Quản đại sư nói :

- Hỡi ơi! Hà tất Liễu Hương chủ còn giữ trò đó cho mất thời giờ.

Liễu Phiêu Hương đáp :

- Tiệp thiệp tình nguyện uống Vạn Kiếp đan để bảo đảm.

Lý Thiên Đông đổi thành vẻ mặt cao hứng đáp :

- Có thật thế không. Hương chủ nên biết chỉ trong vòng hai giờ mà không uống thuốc giải là hậu quả đáng sợ lắm đó.

Liễu Phiêu Hương nói :

- Hai giờ là đủ lắm rồi. Tiệp thiệp có thể làm cho gã quì dưới chân giáo chủ năn nỉ xin gia nhập bản giáo. Nếu làm không được, tiệp thiệp cam bẻ chịu nỗi đau khổ vạn kiếp.

Lý Thiên Đông hỏi :

- Khi đó Hương chủ biến thành mặt mũi xấu xa toàn thân hôi thối. Cả người lẫn loài vật đều ghê tởm không dám đến gần. Tội sống như vậy...

Liễu Phiêu Hương ngắt lời :

- Tiệp thiệp đã biết cả rồi, Giáo chủ bất tất phải quan tâm.

Một tên che mặt nói:

- Liễu hương chủ! Hương chủ đã tự tin tất nhiên nắm vững cuộc thử thách. Có điều tình thế hiện giờ phát triển tới đâu chưa thể biết được. Theo ngu kiến của tiểu đệ thì hay hơn hết là...

Liễu Phiêu Hương ngắt lời :

- Lưu hương chủ bất tất phải quá lo xa.

Lý Thiên Đông trầm ngâm một chút rồi nói :

- Được rồi! Liễu Hương chủ cứ tự ý mà làm.

Hắn móc trong bọc ra một viên thuốc bọc sáp lớn bằng mắt rông quăng cho Liễu Phiêu Hương.

Liễu Phiêu Hương đón lấy. Nét mặt hơi lộ vẻ khùng khiếp dù chỉ thoáng qua là hết, song vẫn bị người xung quanh nhìn thấy rõ.

Lý Thiên Đông nói:

- Đây là luật lệ của bản giáo. Nếu Hương chủ không cùng gã này thành cuộc giao hoan thì sau hơn một giờ là chất thuốc phát tác, hương chủ sẽ bị sa vào cảnh khổ não muôn kiếp không phục hồi được.

Liễu Phiêu Hương đã biết chỗ diệu dụng của Vạn kiếp đan. Mụ còn biết nếu không làm được cho A Liệt chịu hành lạc với mụ thì dù trong bản hội có đàn ông kẻ bên, song họ đều đã uống một thứ thuốc giải, nên không còn tác dụng gì với Vạn kiếp đan nữa và mụ chẳng thể nào thoát được nỗi đau khổ muôn kiếp.

Nói khác đi, mụ uống Vạn kiếp đan rồi mà không được cùng A Liệt giao hoan thì cũng phải với một người đàn ông nào ngoài bản giáo mới có diệu dụng.

Mụ bóp nát cái vỏ sáp ong lấy viên thuốc, bỏ thuốc vào miệng nuốt rồi cấp A Liệt chạy như bay.

Mụ vừa đi khỏi thì bọn Bùi phu nhân sáu tay cao thủ đã đến nơi.

Liễu Phiêu Hương nghe rõ hai bên quát tháo đối đáp, nhưng mụ ít thì giờ quá nên không quay đầu lại, chạy thẳng về gian sảnh đường có buồng rèm dây ngăn cách thanh âm.

Mụ vừa tiến vào chẳng thấy bóng người nào thì không khỏi giật mình.

Nguyên mụ yên trí bọn Kim Cung Hữu còn ở chỗ đó. Như vậy thì dù A Liệt không chịu phép, cũng còn Kim Cung Hữu không phải người Cực Lạc giáo, mụ cùng gã giao hoan cũng có thể giải được Vạn kiếp đan.

Ngờ đâu Kim Cung Hữu cùng Phùng Thúy Lam đều mất biến, mụ cảm thấy có điều không ổn.

Dù sao Liễu Phiêu Hương chẳng phải hạng đàn bà tầm thường. Về cương nghị, quả quyết, mụ còn hơn cả đàn ông, trấn tĩnh tâm thần lại ngay.

Liễu Phiêu Hương tự nghĩ :

- Ta phải nhân cơ hội giáo chủ không thể phân thân giám thị mà ra tay đi, tùy tiện làm mê hoặc gã trai này giao hợp với ta để giải trừ được lực trước đã rồi sẽ tính thì cũng là một biện pháp hay.

Kể ra biện pháp này cũng có chỗ khuyết điểm là vạn nhất mà Cực Lạc giáo đánh lui được địch nhân mau chóng, Lý Thiên Đông vào đây điều tra phát giác ra nguy kế của mụ thì chỉ còn đường chết.

Vì thế mẹ lại nghĩ:

- Vạn nhất thời gian không đủ, bị giáo chủ phát giác ra hậu ý của mình thì thật hồng bét. Gã thiếu niên này không phải là lão mồi trầu Trình Huyền Đạo, chưa có mấy chục năm luyện công thì nhện làm sao được sự quyến rũ của ta mà chẳng chịu cùng ta giao hợp.

Mẹ vừa nghĩ vừa động thủ, chạy vào Quang minh thất đốt Thôi tình hương lên.

Chỉ trong chớp mắt, hương bốc hơi nghi ngút khiến cho người ta phải say sưa.

À Liệt lúc này đã vận chân khí xung khai huyết đạo toan đứng phất dậy.

Bỗng nghe Liễu Phiêu Hương tự nói một mình:

- Oan gia ơi! Người hại ta rồi!

À Liệt lúc trước hôn mê chưa được nghe cuộc đối thoại giữa bọn họ, bây giờ chàng cũng không hay mình ở chỗ nào. Chàng nghe tiếng nói rất lấy làm kỳ, vẫn nằm yên không nhúc nhích tự hỏi:

- Mẹ này nói với ai đây?

Liễu Phiêu Hương đưa bàn tay ngọc ấm áp dịu dàng sờ lên đầu tóc chàng. Động tác của mẹ rất êm đềm khiến cho À Liệt hiểu ngay mẹ nói với mình.

Chàng càng lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Ta làm hại mẹ bao giờ? Phải chăng mẹ muốn nói về vụ Phùng Thúy Lam trốn chạy rồi? Nhưng như vậy tại sao mình lại biến thành oan gia của mẹ?

Nên hiểu danh từ oan gia đây có nghĩa là vật quý báu như tâm can mình. À Liệt càng nghi ngờ không hiểu vì nguyên nhân gì mình lại vào đây.

Mùi chàng bỗng ngửi thấy một mùi hương khi nhạt khi đậm làm cho trong mình khoan khoái vô cùng.

Nếu chàng hiểu ngay đó là mùi hương chế bằng dược vật thôi thúc dục tình thì chàng không dám tham lam ngửi mãi vào. Sau biết ra thì đã muộn rồi.

Liễu Phiêu Hương lại cất giọng ôn nhu:

- Oan gia ơi! Sau khi ta giải khai huyết đạo cho người, người đừng chạy loạn lên mới được.

À Liệt tự hỏi:

- Tại sao lại không chạy được? Nằm đây làm gì mãi?

Ý nghĩ này lướt qua trong đầu óc, chàng chợt phát giác ra mẹ nằm ngửa trên giường đang ôm lấy chàng. Cái đó cũng không quan hệ mấy. lạ nhất là người chàng không còn một manh áo nào. Cả mẹ cũng thân thể lỏa lồ. Hai làn da thịt dính vào nhau sinh ra một thứ khoái cảm đặc biệt.

Liễu Phiêu Hương giơ tay lên đập vào lưng chàng năm cái, miệng mẹ gọi:

- Này này! Bạch Phi Khanh! Bạch Phi Khanh!...

Λ Liệt mở bừng mắt ra. Đầu tiên chàng phát giác mình hiện đang nằm trong Quang Minh thất. Thứ hai chàng thấy trên dưới và bốn mặt đều lồng kiếng, chàng nhìn rõ ngay con người mập mạp nước da trắng nõn như con rắn đang quấn lấy chàng. Λ Liệt vừa kinh hãi vừa mừng thâm, cất tiếng hỏi:

- Sao ta lại ở đây?

Liễu Phiêu Hương nói:

- Tạ ơn trời đất...

Λ Liệt hỏi:

- Mụ nói gì vậy?

Vietkiem.com